

HET ONTWERP VAN WET OP DE ZIEKENVERZORGING.

Antwoord aan KOCH.

Dat een groot deel der geneeskundigen zijn taak met volle toewijding vervult, stem ik gaarne toe, en ik heb dit ook nooit ontkend.

De „Sneer” op den achturedag heeft geen zin, waar dit onding toch door mij nooit is verdedigd; sommigen verbinden deze echter onafscheidelijk aan het ambte-naarschap van den arts en het lijkt soms wel, of dit hét argument ertegen is, hetgeen mij aangenaam is te noteeren.

Dat ik zelf een paar jaar een zeer drukke fondspractijk had, ook nog in het fondsbestuur zat, wist KOCH niet; ik ontleen onder meer daaraan het recht over het fondsstelsel mee te spreken. KOCH zou vermoedelijk velen verplichten, als hij eens aantoonde, op welke wijze een fondsspreekuur van ongeveer 40 patiënten (en dat is niet veel) goed moet worden gedaan. Als de arts daarvoor 2 uren beschikbaar heeft, dan is dat vrij ruim genomen en heeft hij voor ieder 3 minuten tijd. Rechtvaardigt dit de opmerking, dat het groote fondsspreekuur met bekwamen spoed wordt afge-werkt, of niet? Het woord „afroffelen” is van KOCH, niet van mij.

Amsterdam, 18 October 1920.

C. J. BRENKMAN.

SPREKERS VOOR HET GROENE KRUIS.

Naast de verbetering van de ziekenverpleging beoogen Groene Kruis en Witte Kruis ook de bevordering van den algemeenen gezondheidstoestand. Een der middelen, waarvan met voorliefde door vele afdelingen gebruik gemaakt wordt om beide doel-einden na te streven, is volksvoorlichting door het doen geven van populaire voor-drachten en cursussen. Hiertoë is in de eerste plaats de medewerking van de genees-heeren onontbeerlijk; vooral de voorlichting op hygiënisch gebied moet in hun handen blijven.

Om dit mogelijk te maken zou het dagelijksch bestuur der Algemeene Neder-landsche Vereeniging „Het Groene Kruis” gaarne een lijst van sprekers aanleggen, die in het orgaan der vereeniging kan worden gepubliceerd, zoodat de afdelingen weten, tot wien zij zich wenden kunnen, indien zij een spreker willen uitnoodigen. Namens het dagelijksch bestuur richt ondergeteekende daarom het verzoek tot zijn collegae, die tot medewerking bereid zijn, zich op te geven aan het Centraal Bureau der vereeniging, Oude Gracht 35, Utrecht, onder vermelding van de onderwerpen, waarover zij c. q. zouden willen spreken, en de voorwaarden, die zij voor het aan-vaarden van zulk een opdracht stellen.

Utrecht, 18 October 1920.

H. G. HAMAKER.

DE BUITENGEWONE ALGEMEENE VERGADERING TER BESPREKING
VAN DE ZIEKENVERZORGING.

Zonder twijfel zal het hoofdbestuur wel gegronde redenen hebben gehad om reeds zoo spoedig een buitengewone algemeene vergadering aan het nieuwe wetsontwerp te wijden; doch het zou m. i. niet ondienstig geweest zijn, indien ook de afdelingen en de leden van deze redenen hadden kennis gedragen. Ook moet het bevreemden, dat voor de behandeling van dit gewichtige onderwerp geen vergaderingen van de huisartsenorganisatie en van de specialistenorganisatie zijn voorafgegaan, vooral omdat de onvoldoende regeling van de specialistische hulp in een der vorige ontwerpen, verkregen bij een nog niet onderverdeelde Maatschappij, steeds een der krachtigste argumenten geweest is voor de eischen der specialisten tot vorming van een afzon-derlijke groep. Wij staan thans op het standpunt, dat de belangen der huisartsen en der specialisten veelal met elkander in strijd zijn en deze dus voor de bespreking van de wijze, waarop hun belangen in een wetsontwerp worden behandeld, afzonderlijk